

Sygn. akt IX GC 416/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2018r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Sławomir Boratyński

Protokolant :starszy sekretarz sądowy Anna Babiarcz

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2018 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. C.

przeciwko I. K. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej I. K. (1) na rzecz powódki D. C. kwotę 129.316,91 zł. (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy trzysta szesnaście złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi:

1. od kwoty 34.654,46 zł. (trzydzieści cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt cztery złote czterdzieści sześć groszy) od dnia 7 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;
2. od kwoty 7.540,63 zł. (siedem tysięcy pięćset czterdzieści złotych sześćdziesiąt trzy grosze) od dnia 9 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;
3. od kwoty 27.736,50 zł. (dwadzieścia siedem tysięcy siedemset trzydzieści sześć złotych pięćdziesiąt groszy) od dnia 6 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;
4. od kwoty 8002,40 zł. (osiem tysięcy dwa złote czterdzieści groszy) od dnia 13 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;
5. od kwoty 17.830,10 zł. (siedemnaście tysięcy osiemset trzydzieści złotych dziesięć groszy) od dnia 20 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;
6. od kwoty 6.125,98 zł. (sześć tysięcy sto dwadzieścia pięć złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) od dnia 31 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;
7. od kwoty 3.526,00 zł. (trzy tysiące pięćset dwadzieścia sześć złotych) od dnia 8 stycznia 2017r. do dnia zapłaty;
8. od kwoty 22.587,40 zł. (dwadzieścia dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt siedem złotych czterdzieści groszy) od dnia 19 stycznia 2017r. do dnia zapłaty;
9. od kwoty 1.313,44 zł. (jeden tysiąc trzysta trzynaście złotych czterdzieści cztery grosze) od dnia 29 stycznia 2017r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej I. K. (1) na rzecz powódki D. C. kwotę 11.883,00 zł (jedenaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX Gc 416/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lipca 2017 r. (k. 3 i nast.) powód D. C. wystąpiła o zasądzenie od pozwanego I. K. (2) kwoty 129 316 , 25 zł. wraz z odsetkami z tytułu opóźnienia w transakcjach handlowych od poszczególnych kwot składających się na należność główną i za okresy szczegółowo oznaczone w pozwie oraz kosztami procesu , w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych . Pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu upominawczym .

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że pozwana prowadzi działalność gospodarczą w ramach której zakupiła u strony powodowej towar wyszczególniony w fakturach VAT szczegółowo wymienionych w uzasadnieniu pozwu na k. 4 v i nast. Terminy zapłaty należności za dostarczone przez stronę powodową towary upłynęły w dniach określonych w załączonych do pozwu fakturach VAT .Powódka dostarczyła stronie pozwanej zakupione towary , a pozwana za te towary nie dokonała zapłaty .Wskazano nadto ,że pozwana nigdy nie kwestionowała roszczenia powódki ani co do wysokości , ani co do zasady. Pismem z dnia 12 maja 2017 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty należności .

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym – sygn. akt IX GNc 495/17 tutejszy Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej dochodzoną pozwem należność wraz z odsetkami i kosztami procesu (k. 102 i nast.) .

Odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i załącznikami do niego dołączonymi został doręczony pozwanej w dniu 29 sierpnia 2017 r. (k. 107) . Od przedmiotowego nakazu zapłaty pozwana w ustawowym terminie wniosła sprzeciw (k. 119 i nast.) . W sprzeciwie pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych . Przedmiotowy nakaz zapłaty nie zawierał żadnych zarzutów , ani też wniosków dowodowych zgłoszonych przez stronę pozwaną na poparcie stanowiska zajętego w sprzeciwie od nakazu zapłaty .

Strona powodowa dotychczasowe stanowisko podtrzymała w piśmie procesowym z dnia 16 października 2017 r. (k. 137 i nast.) . Stanowisko to pełnomocni strony powodowej podtrzymał także na terminie rozprawy w dniu 26 stycznia 2018 r. (k.159 i nast.) .

Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku strony pozwanej o odroczenie rozprawy , która odbyła się w dniu 26 stycznia 2018r. złożonego drogą elektroniczną bowiem strona pozwana nie wykazała jego zasadności . Przepis art. 214 §1 kpc stanowi bowiem ,że rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przezwyciężyć. W niniejszym stanie faktycznym mogłaby zachodzić co najwyżej druga z wymienionych powyżej przyczyn skutkujących koniecznością odroczenia rozprawy . Nadzwyczajne wydarzenie, z którym łączy się zjawisko zewnętrzne o tak intensywnej sile czy też natężeniu, którym nie można się skutecznie przeciwstawić. Odroczenie jednakże rozprawy na tej podstawie następuje wówczas, gdy nadzwyczajne zdarzenia zewnętrzne (katastrofy, klęski żywiołowe, akty zbrojne, zamach terrorystyczne) wykazują cechy przemożności wobec każdego podmiotu i mają charakter przejściowy. Sąd Apelacyjny w Gdańsku za "nadzwyczajne wydarzenie powodujące nieobecność strony na rozprawie uznał blokadę dróg dojazdowych do sądu przez protestujących rolników" (wyrok z dnia 24 sierpnia 1999 r., I ACa 442/99, OSA 2002, z. 2, póź. 15). Nadzwyczajne wydarzenia w rozumieniu art. 214 § 1 wykraczają poza zjawiska siły wyższej i nie muszą wykazywać szerszego zasięgu swego oddziaływania. Mogą dotyczyć jak wskazano powyżej samej strony lub jej pełnomocnika procesowego jak nagła - bezpośrednio przed terminem rozprawy - choroba, nieszczęśliwy wypadek, śmierć osoby bliskiej itp. Warto tu także wskazać , że określenie rodzaju przeszkody jako nie

dającej się przewyciężyć zakłada aktywność strony w jej przełamaniu, co oczywiście implikuje konieczność wyrażenia oceny o wskazywanych przez zainteresowany podmiot przyczynach braku efektywności podjętych czynności. Sąd Najwyższy niejednokrotnie zwracał także uwagę na negatywne następstwa tolerowania wykorzystywania przez stronę jej uprawnień w celu przewlekania a nawet uniemożliwienia prowadzenia procesu. Wskazywał, że tego rodzaju nierzetelne postępowanie strony może uzasadniać odpowiednią reakcją sądu (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 13 lutego 1999 r., I CKN 1064/97, OSNC 1999, nr 9, poz. 153) - (por. Tadeusz Żyznowski , Komentarz do art.214 Kodeksu postępowania cywilnego , LEX , por. też Przemysław Telenga , Komentarz aktualizowany do art.214 Kodeksu postępowania cywilnego , LEX oraz Magdalena Olczyk , Komentarz do art. 214 Kodeksu postępowania cywilnego , LEX).W przypadku jednak choroby strony przepis art. 214¹ § 1 kpc wymaga wprost przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego dla usprawiedliwienia niestawiennictwa z powodu choroby stron, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania . Strona pozwana natomiast w przedmiotowym postępowaniu temu wymogowi nie sprostała .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w Lublinie rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strona powodowa jest osobą fizyczną , która prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji tej działalności pod nazwą C. D. – Firma Handlowa (...) (wydruk z (...) k. 9). Również strona pozwana prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna pod nazwą Księgarnia (...) (wydruk z (...) k. 10 oraz 100) .W ramach prowadzonej przez powyższe podmioty działalności strona powodowa i strona pozwana pozostawały ze sobą w stałych stosunkach gospodarczych (k. 147 i nast. , okoliczność niesporna między stronami) .W ramach tych stosunków strony zawarły też umowy kupna sprzedaży zabawek oraz długopisów i tornistrów objęte niniejszym postępowaniem . Umowy jakie zawarły strony zostały przez nie zawarte poprzez czynności dokonane – zamówienie i wydanie towaru , bowiem strona powodowa nie wykazała , aby strony łączyła umowa na piśmie . Z tytułu wykonania powyższych umów oraz dostarczonych w ich ramach zamawiającemu towarów strona powodowa wystawiała na pozwanego faktury VAT objęte niniejszym postępowaniem . Pierwsza z faktur VAT o numerze (S)FS- (...) pochodzi z dnia 27 sierpnia 2016 r. zaś ostatnia o numerze FS- (...) z dnia 29 listopada 2016 r. (k. 11 do 89) . Każda z faktur dołączonych do pozwu jako formę płatności określa przelew i wskazuje na konkretny jej termin zapłaty . Faktury w większości przypadków noszą podpisy pozwanej lub podpisy innej osoby , która podpisała faktury w imieniu pozwanej - W. oraz odcisk jej pieczęci firmowej w miejscu potwierdzającym ich odbiór . Prawie każda z faktur (za wyjątkiem faktury ostatniej) powołuje się nadto na dokument albo dokumenty Wz. Należność z powyższych faktur są przedmiotem niniejszego postępowania . Przed zamknięciem rozprawy w przypadku faktur , które nie noszą podpisu osoby , która je w imieniu strony pozwanej odebrała , strona pozwana nie zgłosiła żadnych zarzutów w zakresie wykonania umów objętych tym fakturami przez stronę powodową mimo ,że taki obowiązek dla pozwanej wynikał z przepisu art. 503 § 1 kpc . Stosownie bowiem do tego przepisu w piśmie procesowym jakim jest sprzeciw od nakazu zapłaty pozwany powinien wskazać , czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd natomiast pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Przed zamknięciem rozprawy strona pozwana nie kwestionowała również faktu otrzymania przedmiotowych faktur, jak również towaru nimi objętego (ich odbiór potwierdzają natomiast dowody dołączone do pisma z dnia 16 października 2017 r. k. 150 i nast.) . Nie były również kwestionowane przez pozwaną terminy płatności poszczególnych faktur wskazane w samych fakturach jak również cena towaru . Pismem z dnia 12 maja 2017 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwaną do zapłaty należności obejmującej między innymi należność dochodzoną niniejszym pozwem (k. 90 i nast.) . Strony prowadziły także korespondencję elektroniczną w zakresie spłaty zadłużenia za nabyte towary (139 i nast.) .

W tym miejscu należy również wskazać ,że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym - tak stronie powodowej jak i pozwanym - ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy . Należy tu także wskazać ,że

obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę, czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., (...) 661/00, LEX nr 52781, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00, LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., III CKN 567/98, LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 182/98, OSNP 1999/17/556, wyrok z dnia 9 lipca 1998 r., II CKN 657/97, LEX nr 50630, wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r., III CKN 384/98, Biul.SN 1998/11/14, wyrok z dnia 25 marca 1998 r., CKN 656/97, OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

W ocenie Sądu o zawarciu każdej umowy i dostarczeniu nie tylko samej faktury, ale również towaru objętego przedmiotową fakturą pozwanemu świadczy również to, że pozwana co do zasady w sprzeczności od nakazu zapłaty chociaż wnosila o oddalenie powództwa w całości, to nie kwestionowała należności z poszczególnych faktur, jak również roszczeniom strony powodowej nie przedstawiła żadnych własnych roszczeń, jak też nie zgłosiła żadnych zarzutów w tym zakresie

W tym zatem zakresie Sąd Okręgowy faktury dołączone do pozwu obdarzył wiarą. To samo dotyczy także pozostały dowodów dołączonych do akt przez stronę powodową co do których strona pozwana nie zgłosiła żadnych zarzutów co do ich wiarygodności, prawdziwości oraz co do ich mocy dowodowej. Należy tu także wskazać, że chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy, rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy sprzedaży jako takiej, dokumentu określającego warunki umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonany wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r., I ACr 2/93, OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r., I ACr 12/93, OSA 1993/6/42), to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach.

Należy tu nadto wskazać, że obowiązujące przepisy - rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z roku 2011, nr 68, poz. 360 z późn. zm.) określają wprost w § 5 elementy, które powinna zawierać faktura VAT. Przepis ten wśród tych niezbędnych elementów nie przewiduje w ogóle wymogu jej podpisu przez odbiorcę faktury, a tym samym na odbiorcy faktury nie ciąży w ogóle obowiązek kwitowania jej odbioru. Tak więc skuteczność podpisu faktury przez odbiorcę (w tym także w zakresie jego reprezentacji) nie tylko nie wpływa na ważność i skuteczność wystawienia takiej faktury, ale także tym bardziej na skuteczność i ważność stosunku podstawowego, na podstawie którego została ona wystawiona przez jej wystawcę.

W ocenie Sądu Okręgowego dowody załączone do akt postępowania przez stronę powodową, które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne świadczą o tym, że strony niniejszego postępowania łączyły umowy sprzedaży. Między stronami dochodziło do zawierania umów sprzedaży towarów handlowych objętych fakturami za każdym razem przez fakty dokonane, a znajdujących następnie potwierdzenie właśnie w wystawianych dokumentach księgowych jakimi są faktury VAT. Do zawierania tych umów dochodziło między stronami poprzez fakty dokonane tj. poprzez wydanie towaru przez sprzedawcę, którym była strona powodowa i jego przyjęcie przez kupującego, którym była strona pozwana. Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione w fakturach towary pozwanej, jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią ich własność.

Z tytułu zawartych umów sprzedaży strona pozwana przed zamknięciem rozprawy w tym w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie zgłaszała żadnych zarzutów, w tym w zakresie pierwotnego istnienia między stronami innych uzgodnień w zakresie warunków tych umowy niż te, do których odnosiły się zapisy zawarte w spornych fakturach. Strona pozwana nie twierdziła też, że strony dokonały innych uzgodnień w tym w zakresie terminów płatności ceny za odebrane towary niż czyniły to przedmiotowe faktury. Nie wykazała także aby przy odbiorze towaru zgłaszała jakieś zastrzeżenia co do jego asortymentu, ilości i jakości. Nie twierdziła i nie wykazała także, aby odmówiła przyjęcia towaru objętego fakturami załączonymi do pozwu. Warto tu także wskazać, że pozwana wnosząc sprzeciw od nakazu zapłaty nie twierdziła i nie wykazała, aby podjęła jakieś działania podważające zasadność wystawienia tych dokumentów niezwłocznie po tym, gdy otrzymała przedmiotowe faktury. Ma to w ocenie Sądu Okręgowego szczególne znaczenie, w sytuacji gdy w niniejszym postępowaniu nie kwestionował wywiązania się przez stronę powodową z jej obowiązków umownych w zakresie dostarczenia i wydania towaru jego nabywcy. Stosownie nadto do zapisu z art. 207 § 6 kpc sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika, aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie - nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej, a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej, niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej. Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustaliły terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny - wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuujący zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi - nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Glosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem gdy strony nie oznaczyły w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń - roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc. Nawet jednakże gdyby tak nie było, to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego. I chociaż nie oznacza to, że roszczenie w ogóle istnieje, czy też, że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości, że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty. Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego, jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie. Strona pozwana nie wykazała natomiast jak wskazano powyżej, że strona powodowa nie wykonała należycie swoich obowiązków wynikających z zawartych przez strony umów sprzedaży.

Mając powyższe na względzie oraz przywołane powyżej przepisy Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki całą kwotę dochodzoną pozwem z tytułu należności głównej.

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższych należności składających się na należność główną. Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się

tylko wtedy , gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy , z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu . Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona , należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc) . Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego , wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia , chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie była następstwem okoliczności , za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi .Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona , należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc) . W aktualnym brzmieniu tego przepisu począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. są to odsetki ustawowe za opóźnienie .

Strona powodowa dochodziła niniejszym pozwem jednak odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych . Stosownie do zapisów ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. tj. z dnia 10 maja 2016 r. (Dz. U z roku 2016 poz. 684) jej przepisy stosuje się między innymi do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej , podmioty prowadzące działalność , o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (art. 2 pkt 1 i 2). Zgodnie zaś z jej zapisem z art. 4 użyte w ustawie określenie transakcja handlowa oznacza umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. Przepisy tej ustawy w jej aktualnym brzmieniu w art. 4a stanowią nadto wprost ,że do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu art. 481 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny . Zgodnie natomiast z zapisem art. 7 ust. 1 w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

- wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Stosownie do zapisu z ust. 2 termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Jeżeli ustalony w umowie termin zapłaty jest dłuższy niż 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, a nie jest spełniony warunek, o którym mowa w ust. 2, wierzycielowi, który spełnił swoje świadczenie, po upływie 60 dni przysługują odsetki, o których mowa w ust. 1.

Należy także wskazać , że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r. , I ACr 592/95 , OSA 1996/10/48).

Strona pozwana co należy tu jeszcze raz podkreślić nie kwestionowała w przypadku przedmiotowych faktur, że je otrzymała albo też , że termin płatności należności objętych fakturami przypadał na inny dzień ,niż ten który wskazała strona powodowa .Nie kwestionowała ona także rodzaju odsetek , których dochodziła pozwem strona powodowa . Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda należne odsetki . W tym zakresie Sąd Okręgowy jednakże z urzędu uwzględnił ,że terminy płatności wskazany przez stronę powodową w pozwie w przypadku niektórych z faktur objętych niniejszym postępowaniem przypadł na dzień ustawowo wolny od pracy bo na niedzielę (k. 47 do 49 oraz k. 52 do 63) . Stosownie natomiast do przepisu art. 115 kc w jego dotychczasowym brzmieniu obowiązujących w dacie zawarcia przedmiotowych umów , jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. Zgodnie z ustawą z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 28 z późn. zm.) dniami wolnymi od pracy są wszystkie niedziele oraz następujące dni: 1 stycznia, 6 stycznia – Święto T., pierwszy i drugi dzień Ś. Wielkanocnych, 1 maja – Święto Pracy, 3 maja – Święto Narodowe Trzeciego Maja, pierwszy dzień Zielonych Świątek, dzień Bożego Ciała, 15 sierpnia – Wniebowzięcie Najświętszej M. P., 1 listopada – Wszystkich Świętych, 11 listopada – Narodowe Święto Niepodległości, 25 i 26 grudnia – dni Świąt Bożego Narodzenia. Przyjmowało się natomiast ,że dniami

wolnymi od pracy nie są tzw. wolne soboty oraz pozostałe dni, w których praca nie jest wykonywana (uchwała SN z dnia 30 kwietnia 1976 r., III CZP 21/76, OSNC 1976, nr 10, poz. 208; uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 25 kwietnia 2003 r., III CZP 8/03, OSNC 2004, nr 1, poz. 1). O dniu ustawowo wolnym od pracy można bowiem mówić jedynie w odniesieniu do takich dni, które zostały uznane za wolne przepisem ustawy, a uregulowanie to ma walor powszechności, a nie ogranicza się do określonych zakładów pracy lub oznaczonych grup pracowników. Soboty nie charakteryzowały się takimi cechami, gdyż jako dni wolne nie miały charakteru powszechnego, chociaż obejmowały wiele grup pracowników i wiele zakładów pracy. Po zmianie tego przepisu od roku 2017 r. zyskał on nowe brzmienie. Stosownie do aktualnego brzmienia tego przepisu jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą. Przepis art. 115 kc w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16.12.2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2255), która weszła w życie 1.01.2017 r., stosuje się do terminów, które nie upłynęły przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej.

Przepis artykułu 115 k.c. ma zatem zastosowanie do terminów, które określają ramy czasowe wykonania jakiejś czynności, np. termin na zapłatę należności z faktury, która uznawana jest jednocześnie za wezwania do zapłaty jeżeli spełnia wszystkie wymogi przewidziane dla wezwania.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w przypadku roszczeń strony powodowej o zasądzenie odsetek od należności dochodzonych przedmiotowym pozwem w przypadku tych należności, co do których terminy ich płatności oznaczony przez stronę powodową przypadał na dzień oznaczony w powyższym przepisie uznał, że termin ten upływał w dniu następnym, który jest pierwszym dniem po dniu, w którym nie mógł zakończyć się termin zapłaty poszczególnych należności wynikających z faktur. Mając to na względzie Sąd Okręgowy oddalił roszczenia strony powodowej o zasądzenie odsetek od tych należności na okres wcześniejszy oznaczony w pozwie, który obejmował w tym przypadku również dni wyłączone przez ustawodawcę powyższym przepisem, zasądając należne odsetki od terminów ustalonych zgodnie z tym przepisem i oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Odsetki od pozostałych należności zostały zasądzone przez Sąd Okręgowy zgodnie z żądaniem pozwu.

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc). Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

Zgodnie zaś z przepisem art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W przedmiotowym przypadku, jak wynika z powyższego powód uległ nieznacznie co do swoich roszczeń i to tylko i wyłącznie w zakresie części odsetek.

Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu nie znalazł także podstaw aby orzec o kosztach postępowania na podstawie przepisu art. 101 kpc czy art. 102 kpc.

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniające

rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych . Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składa się także opłata od pozwu oraz opłata skarbowa od udzielonego przez stronę powodową pełnomocnictwa .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku